

RŮŽOVÁ APOKALYPSA

ANDREA ČEKANOVÁ, DAGMAR DIGMA ČECHOVÁ & SPOL.

ANOTACE POVÍDEK

LÍDA A APOKALYPES

Magdaléna Králová

Někteří lidé nemají špetku fantazie...

RUDÁ SVATBA

Zuzana Žáčková

I krásná svatba se může zvrhnout v boj o přežití.

RECENZURA

Pavel Hénik

V den, kdy na státních budovách Růžové republiky začnou vlát nové vlajky, si jde devětačtyřicetiletý Arthur koupit knihu k narozeninám. Knihkupectví je však uzavřené z důvodu probíhající recenzury. Přes riziko postihu se Arthur rozhodne vplížit dovnitř, kde následně spáchá nejtěžší ideologický zločin.

KUFR

Marie Domská

Mimozemský kapitán moc rád vozí mladé vojandy ze Země do vesmírného výcvikového střediska za hranicemi s lidmi. Také se na ně moc rád dívá, povídá si s nimi a potom... Ne, není to harašení! Mimozemšťané takový výraz neznají a ty šřabajzny se mu podvolují zcela dobrovolně. A tahle poslední ještě ke všemu pašuje zboží v extra kufro!

SECONDHAND U JERRYHO

Tereza Kučírková

Jerry provozuje úspěšný byznys. Moc se nenadře a veškeré volné chvíle tráví popíjením v baru čtvrté cenové. Brzy přibírá k tomuto bezchybnému podnikání i kamaráda Nicka a vypadá to, že jim svítá na krásné časy. Obrovský obchod ale vyžaduje spoustu dárců a Nickovo zapojení do Secondhandu u Jerryho možná bude jiné, než čekal.

VĚDOMÍ

Štěpán Tůma

Jak objev průzkumnice Apii změní osud národa?

POSLOUCHAT MĚSTSKÝ ROZHLAS SE VYPLATÍ

Diana Rydlová

Vítejte ve světě, kde vás může stát život, když neposloucháte městský rozhlas.

MISE CHAMELI

Petra Votroubková

Patnáctiletý Dan by rád oddílu dokázal, že se nebojí ničeho. Jen kdyby si tak byl schopen vzpomenout, k čemu se to vlastně upsal.

ČERNÁ RŮŽE

Rosana Zvelebilová

Ten, kdo pěstuje černé růže, stane se králem. Jeho smrtí však započne apokalypsa, zní dávné proroctví, které všichni považují za nenaplnitelné. Vyvolený však vzácnou květinu skutečně vyšlechtí a zlé královně hrozí svržení z trůnu.

JÁDRO

Karolína Vorbová

Mladý muž se vydá zničit jádro růže, aby zachránil bratra.

IMPÉRIUM, NAD NÍMŽ SLUNCE NEZAPADÁ

Martin Koláček

Major Jack Loomis, důstojník sloužící v Indii, si podá žádost o přeložení do vlídnější části Britského impéria. Jeho žádosti je vyhověno, musí ale v nenáviděné Indii vykonat ještě jeden, poslední úkol.

ŠEDÁ REVOLUCE

Šárka Hieková

Co se stane, když svět navždy opustí náš růžový přítel?

PINK UP

Barbora Bukačová

Hudební skupina ztroskotá na neznámé planetě. Šíří zkázu a smrt.

POSLEDNÍ NÁLEZ

Miroslav Hokeš

Až vám po pádu civilizace bude v detektoru kovu zbývat poslední, téměř vybitá baterie, co si ještě budete přát najít...?

NA POČEST RŮŽENY

Lucie Kaňová

Božka je přesvědčená, že její sousedka a přítelkyně Růžena je dítě štěstěny, zatímco ona se cítí být celoživotní smolařkou. Po náhlé smrti Růženy má Božka pocit, že se její karta konečně obrací...

RADOST JE VOLBA

Aleš Tříška

Zapomeňte na strasti a zvesela vykročte vstříc krásám světa.
Radost je volba!

Pozor! Brýle nesundávat ani při poruše!

PRAŽSKÉ ANOMÁLIE

Edna Nová

Poslechem klavírní sonáty k veselejším zítřkům.

(S)NĚŽNÝ ÚSMĚV

Jana Jánská

Zoe a její přátelé se snaží zůstat nezměnění ve světě, kde věková hranice dvaceti let znamená prázdnotu. Růžový sníh.

TO NEDÁŠ!

Dagmar Digma Čechová

Tátové by se jistě uměli postarat o narozeninovou oslavu svých malých dcer stejně dobře jako maminky... Nebo ne? Jeden se o to minimálně pokusí.

VZPOMÍNKA NA METAL

Andrea Čekanová

Můžete být něco horšího, než když milujete svou manželku, metal a najednou umřete? A co když se znova narodíte jako ženská?

Prasklina
Vinca Dark

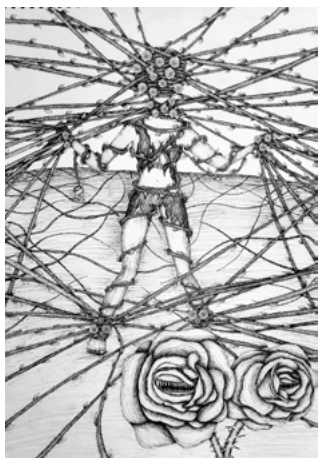
Kočí hlavy
Rosana Zvelebilová

Ilustrace D
Dagmar Mudrová

Vzpouora růží
Martina Hovorková

Peppokalyptičtí jezdci
Lucie Peřinová

Překvapení
Karolína Kotová

Poslední růže106
Karolína Kotová

Věštba
Andrew Littlepaul

Jaderné srdce
Andrew Littlepaul

Sloni

Iva Vora

Růžové brýle

Lucka Růžová

Den růžových trifidů

Kateřina Inachis

Růže konce

Andrew Littlepaul

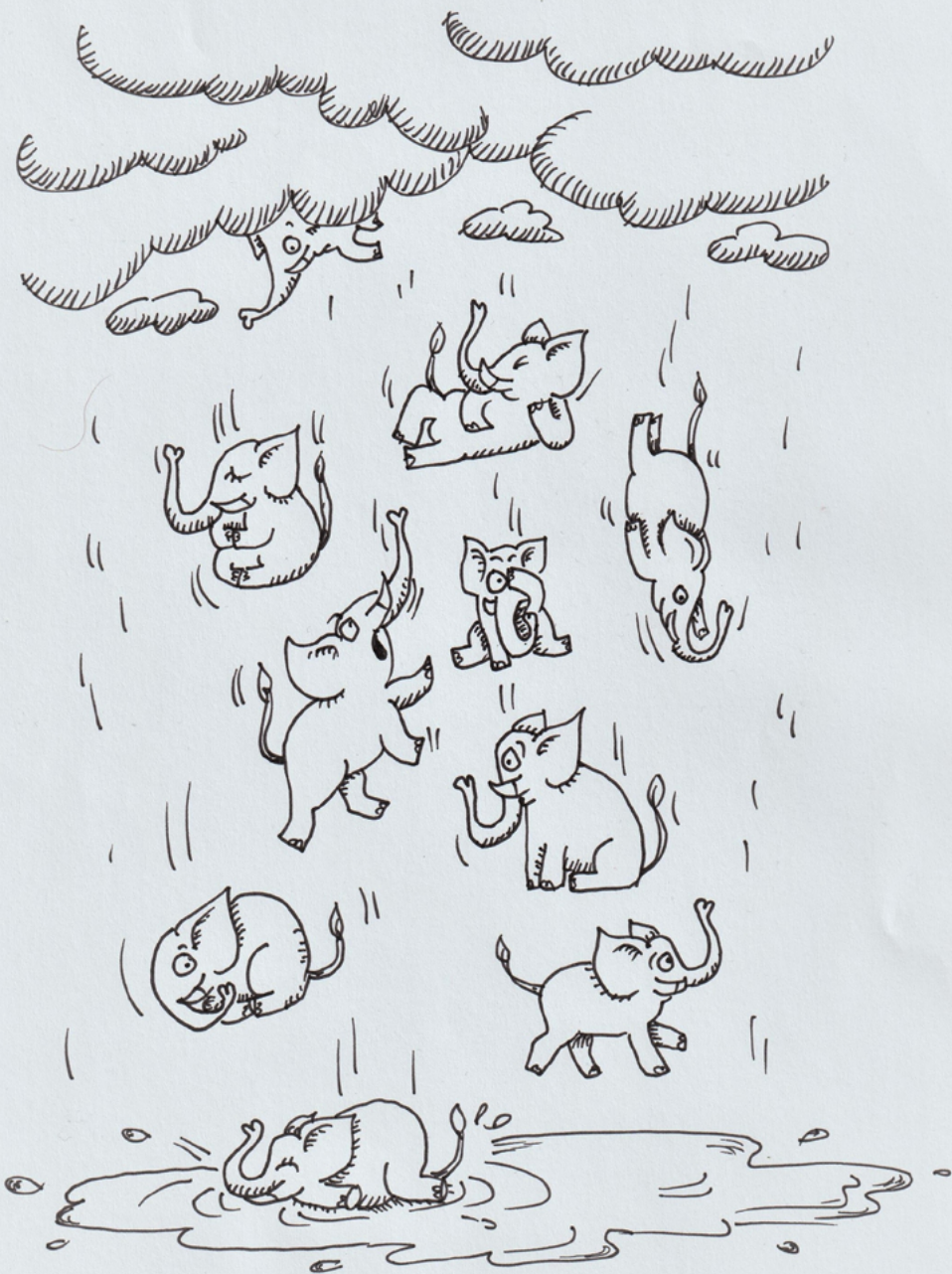

PODĚKOVÁNÍ

Chci poděkovat v první řadě Lucii Peřinové, která provedla korektury a má na sborníku obrovskou zásluhu.

V Brně, 1. listopadu 2022

Rosana Zvelebilová

LÍDA A APOKALYPES

Magdaléna Králová

Lída se ráda toulala po lesíku okolo svého domu. Vždycky tam objevila spoustu zajímavých věcí. Jednoho dne ke konci srpna zde narazila na růžového apokalypsa.

Vznášel se mezi stromy, byl velký jako dospělý člověk, měl šest nohou, roh na čele a jasně růžovou srst. Také měl placatý čumák a velké uši jako buldok. Lídě buldoci vždycky připadali roztomilí.

„Ahoj! Nechceš pár borůvek?“ zeptala se ho a pozvedla svůj hrníček po okraj plný velkých modrých plodů. Nasbírala je, protože z nich chtěla upéct koláč, ale s radostí by se rozdělila o cokoliv.

Apokalypes slétl níž a spolkl ovoce i s hrnkem. S mlaskáním si olízal tváře i nos, načež po zbytek dne kroužil okolo Lídy. Zkoušela ho nejdřív odehnat, ale vlastně se ani moc nesnažila. Potom, co na něj chvíli prostě dělala „kšá“, to vzdala a začala si s ním hrát. To aby si nemyslel, že je nějaká zlá.

Večer ji následoval domů. Lída byla ráda, že žila s rodiči na samém okraji vesnice, protože kdyby měla s apokalypsem v patách někoho potkat, nejspíš by ho vyděsila.

Zazvonila na zvonek. Přišla jí otevřít maminka.

„Proč si neodemkneš? Ztratila jsi zase klíče?“ zeptala se jí.

„On mi je snědl, když jsme si spolu hráli,“ ukázala dívenka na apokalypsa, který vyplázl jazyk. „Můžu si ho nechat? Prosím!“

„S tím, kolik žere, jen těžko. Vždyť nás přivede na mizinu!“ spráskla ruce maminka.

Když to apokaly pes slyšel, zatvářil se smutně. Ozval se hrom, zablýsklo se a náhle už nebyl velký jako dospělý člověk, ale odpovídal vzrůstem obyčejnému pejskovi.

Lída zajásala. „Takhle toho přece nesní moc! Teď už si ho nechat můžu, že?“

„Když jinak nedáš. Ale budeš se o něj starat sama!“ rozhodla maminka.

To Lídu sotva mohlo odradit, spíš ji to nadchlo. Vždycky chtěla nějaké zvířátko. Začala apokalypsa provázet po domě, aby viděl, kde bude odteď bydlet.

V obýváku seděl tatínek a dočítal v novinách to, co nestihl přečíst ráno. Lídin tatínek byl velice zaměstnaný člověk.

„Ahoj!“ pozdravila ho.

„Ahoj,“ odpověděl a vzhlédl od čtení. „Co to tady poletuje?“ Když měl Lídin tatínek nasazené brýle nablízko, neviděl moc dobře cokoli, co neměl přímo před nosem.

„To je apokalypes! Našla jsem ho dneska v lese,“ pochlubila se Lída.

„To je moc pěkné, ale měl by s tím přestat. Zbytečně mě ruší.“

Tu zahřmělo znovu, zablýsklo se znovu a apokalypes dopadl na všech šest na podlahu.

„To je lepší,“ řekl tatínek a vrátil se ke čtení.

Lída se podívala na apokalypsa a napadlo ji, že to doopravdy není špatné. Teď na něj alespoň dosáhla, aby ho mohla podrbat za ušima. Což se apokalypsovi líbilo.

K večeri si společně dali chleba se slaninou. Přespali v Lídině pokoji.

Lída nikdy psa neměla, proto nevěděla úplně přesně, jak se o nějakého postarat. Tušila ale, že se psi musí venčit. A tak šla hned ráno s apokalypsem do lesa.

Prošli společně ta nejlepší místa na houbaření, párkrát přeskočili přes potok a jednou se jim povedlo pozorovat srnky, než to apokalypsa přestalo bavit a hlasitým štěkotem je rozehnal. Nakonec si Lída sedla na pařez a házela mu klacík.

Takhle je našel Ondra, Lídin kamarád z vesnice. Také rád chodil do lesa a dívka se nikdy nebránila dni strávenému s ním, když se náhodou potkali.

„Ahoj, co děláš?“

„Nazdar. Hraju si s růžovým apokalypsem. Našla jsem ho tu včera,“ odpověděla Lída a ukázala na zvíře, které k ní zrovna běželo s klackem v tlamě.

Ondra se k němu otočil a ohrnul nos. „Růžová je pěkně trapná barva.“

„Aspoň je výjimečný,“ bránila ho Lída. Ale to už se zahřmělo a zablýsklo a místo růžového kožichu měl apokalypes černobíle strakatý.

Trochu se to dívanky dotklo, ale nakonec si řekla, že se aspoň nebude muset zdráhat chodit s ním po vesnici. Většina lidí ho bude považovat za obyčejného psa a zbytečně se nevydělá.

Proto se také, když nastalo září a s ním čas vrátit se do školy, rozhodla vzít si apokalypsa s sebou. Ondra chodil do stejné třídy, a tak šli společně. Pár spolužáků se nad apokalypsem rozplývalo a drbalo ho mezi ušima, jak to měl rád. Když došli do učebny, posadili se do lavice vedle sebe a apokalypes si lehl vedle Lídiny aktovky.

K této scéně přišel pan Kaše, učitel přírodopisu. Jakmile apokalypsa spatřil, zeptal se: „Co to je, Lído?“

„To je můj apokalypes.“

„Pes? Kdo to kdy viděl, aby měl pes šest nohou a roh?“

Pan Kaše o tom něco vědět musel, byl přece učitel přírodopisu.

Jakmile domluvil, ozvalo se zahřmění a zablýsklo se. Najednou apokalypes vypadal jako úplně normální čtyřnohý pes bez rohu.

Od té doby už Lída chodila s apokalypsem opravdu všude, protože se nemusela obávat, že někoho vydělá. Byl z něj normální buldok s placatým nosem a velikýma ušima. Mezi sousedy, spolužáky i učiteli se rychle stal oblíbeným. I Lída ho měla pořád ráda, samozřejmě. Ale často se přistihla, jak na něj hledí a přemýšlí, že mu něco jaksi chybí.

RUDÁ SVATBA

Zuzana Žáčková

Když se žení váš bratr, je to radostná událost.

Daniel se rozhlížel po bývalé stodole, kde se konala svatební hostina, a myslel si přesně tohle. Pak mu ale pohled padl na Lucku tančící s nějakým číšníkem a radost vystřídala hořkost. Napil se whiskey. Doufal, že na ni dnes udělá dojem. Místo toho se dobře bavila i bez něj, zatímco on seděl sám v rohu s panákem v ruce.

„Je to nádhera, vid’?“ vytrhl ho z protivných myšlenek ženský hlas. Překvapeně zjistil, že si k němu sedá Simona. Musel uznat, že jí to ve svatebních šatech sluší.

„To jo. Jak že jste vůbec přišli na tenhle statek?“ zeptal se jí. Měl pocit, že mu to bratr říkal, ale nebyl si jistý. Mluvil o svatbě tak často, že ho Dan po čase přestal poslouchat.

„Filip se zná s majitelkou. Prý je naše svatba první, která se tu koná.“ Usmála se. „A určitě ne poslední. Dřív to tu patřilo nějakému staršímu chlapovi, ale pak statek vyhořel. Muselo dát spoustu práce udělat z toho zase krásné místo.“

Dan s ní musel souhlasit.

„Nechceš si zatančit?“ zeptala se po chvílce ticha.

Daniel do sebe nalil poslední lok whiskey, stříl pohledem po vysmáté Luce a trochu příkřeji, než zamýšlel, odpověděl: „Ne, děkuju. Už si půjdu lehnout.“

V noci Dana probudila hlasitá rána. Ospale zamžoural po ztemnělém pokoji. Sáhł na noční stolek pro telefon, aby se podíval, kolik je hodin. Stolek byl ale prázdný. Posadil se a šátral rukama kolem sebe. Vstal a prohledal kapsy svého obleku, ale telefon byl pryč.

Musel jsem ho nechat ve stodole, pomyslel si s povzdechem. Měl celkem upito a momentálně nebyl ve stavu, aby se někde potuloval. Vzadu v hlavě však cítil podivné mravenčení nervozity z toho, že neví, kde má mobil. Zaprvé ho štválo, že neví, kolik je hodin, a zadruhé... co kdyby ho někdo sháněl?

Nakonec zamířil do stodoly. Oslava už skončila a všude vládl klid. V sále byla tma a on šmátral po vypínači. Nahmatal ale jen holou zeď. Vypínač buď nebyl u dveří, nebo ho prostě nedokázal najít. Potmě dovrávorál ke stolu, kde ten večer seděl, a ke své úlevě mobil našel.

Na telefonu blikala dioda oznamující novou zprávu. Pomalu svraštil obočí. Odemkl obrazovku a otevřel SMS. Musel si ji přečíst třikrát, než si dokázal poskládat písmenka tak, aby mu text dával smysl.

„Jak se ti tančilo na té rudé svatbě?“ přečetl šeptem. Zamračil se. Nechápal, co to má znamenat. Podíval se na odesílatele. Neznámé číslo. Nejspíš omyl. Zprávu zavřel a vypustil ji z hlavy.

Rozsvítil světlo na mobilu a zamířil zpátky do svého pokoje. Náhle mu do nosu pronikla květinová vůně. Zhluboka se nadechl. Předtím tu bylo tolik lidí a jídla, že úplně přehlušili vůni květinové výzdoby.

Po několika krocích šlápl do louže. „Ty lidi jsou prasata,“ zavrčel a posvítil si pod nohy, aby zjistil, do čeho stoupl.

Jenže to nebyl alkohol, jak si původně myslel. Tekutina byla ve slabém světle z telefonu téměř černá. Nedokázal určit její pravou barvu. Posunul kužel světla trochu doprava a srdce mu vynechalo úder. Rychle telefon sklopil. *To ne, to se mi muselo zdát*, říkal si. Párkrát zamrkal a znovu posvítil na původní místo.

Na zemi ležela Simona s prázdným pohledem upřeným ke stropu. Na svatebních šatech ostře kontrastovaly rudé kapičky nápadně

připomínající krev. Její tělo bylo zamotané do šlahounů světle růžových růží. Vedle ležel Filip, stále v obleku, v němž se před pár hodinami oženil. Drželi se za ruce. V tu chvíli si Daniel uvědomil, že to, do čeho šlápl, je jejich krev. Zvedl se mu žaludek a okamžitě začal otírat svou polobotku o zem.

Než Danův mozek stačil naplno přijmout, na co se jeho oči dívají, sálem se rozezněla hudba. Vyděšeně vyskočil, s třesknutím upustil telefon, a hrůzný výjev přikryla tma. Srdce mu bušilo, jako by mu mělo každou chvíli vyskočit z hrudi.

Světla u stropu zablikala a barevné kužely začaly křížovat sálem, jako by se tu konala párty. Zaposlouchal se do hudby, která se mu zařezávala do celého těla, a rozeznal klasický svatební pochod.

Jeho pohled znovu padl na nevěstu se ženichem. Zapotácel se. Pohybující se světla v něm vyvolávala dojem, že se celý sál točí. Motala se mu z toho hlava. Promnul si obličej.

Stále nevěřil tomu, co vidí. V posledním zoufalém pokusu se sehnul a zatřásl nevěstinou paží. Hlava se jí zhoupala, ale nereagovala. Sáhl jí na zápěstí a hledal puls. Marně.

Náhle svatební pochod protnul jekot, z něhož Danielovi ztuhla krev v žilách. Prudce se postavil a snažil se zaostřit pohled směrem, odkud výkřik zazněl. Z té rychlé změny polohy se mu zatmívalo před očima a trvalo několik vteřin, než dokázal rozpoznat postavu blondaté ženy ve dveřích.

„Co jste to udělal?“ ječela. Dan v ní poznal jednu z kamarádek nevěsty. Polilo ho horko, když k němu doputoval význam jejích slov. Během chvilky vystřízlivěl. Uvědomil si, jak to vypadá, když tu stojí nad zavražděnými novomanželi.

„Co? To ne. To já ne.“ Polkl. „Je... byl to můj bratr, proboha!“ chrllil ze sebe zoufale.

„Co se stalo?“ zazněl zpoza ženy mužský hlas.

„On je zabil!“ ječela dál, jako by tazatel nestál hned za ní.

„Cože?“ Vedle ženina obličej se objevil další s brýlemi. „Rychle volej policii!“

„Já jsem je nezabil!“ vykřikl Dan zoufale.

„Dělej,“ zopakoval brýlatý muž tlumeně.

Hudba najednou přestala hrát. Do toho ticha se ozval hlas blondýny s nádechem hysterie: „Je to hluchý! Nemůžu se nikam dovolat!“ Pak zalapala po dechu a zašeptala: „Co když teď odkrouhne i nás? Načapali jsme ho při činu.“ Nejspíš si myslela, že ji Dan neslyší.

„Já jsem je přeče –“ Dan nedořekl. Přerušil ho další děsivý výkřik. Všichni tři se na sebe podívali.

„Znělo to jako z hlavní budovy,“ poznamenala blondýna. Oba muži souhlasně přitakali. Společně vyrazili tam, kde svatebčané spali.

Jakmile doběhli do prvního patra, zjistili, že jsou všechny dveře dokořán a na chodbu se hrnou svatebčané.

„Všichni míří k pokojí na konci chodby,“ usoudil Dan. Brýlatý muž před ním ocenil jeho úvahu znechuceným pohledem a raději od něj o krok podstoupil.

Daniela v tu chvíli ale nezajímalo, co si o něm kdo myslí. Potřeboval zjistit, co se děje. Propletl se hloučkem, který se tlačil na chodbě, a snažil se nahlédnout do pokoje. Sotva spatřil, co ostatní tak rozrušilo, sykařivě se nadechl. Chodbou se nesla jemná vůně růží. Danielovi došlo proč, hned jak pohlédl hlouběji do místnosti.

Pokoj byl zarostlý světle růžovými růžemi. Co bylo ale děsivější – svědkyně nevěsty se proplétala ven a trny jí rvaly kůži ve snaze ji zadržet. Nohy a ruce měla zmáčené krví. Sténala bolestí, když se skrz trnité šlahouny prodrala ke dveřím. Po tvářích se jí koulely slzy.

„Michal je uvnitř,“ hlesla třesoucím se hlasem k okolostojícímu davu.

„Co se stalo?“ zeptala se jí drobná žena a chytila ji za paži. Svědkyně nevěsty před jejím dotykem ucukla.

„Michal je uvnitř,“ zopakovala. Její hlas zněl prázdně. „Dostaňte ho ven.“

Nikdo se k tomu však neměl. Růže sice měly něžnou barvu, ale vypadaly děsivě. Nikomu se nechtělo vlézt dobrovolně do jejich spárů.

„Toho jsi taky zabil?“ zazněl Danovi u ucha mužský hlas. Otočil se a poprvé si pořádně prohlédl brýlatého muže, který ho „nachytil“ ve stodole. Nepoznával ho. Ale nedivil se, protože na té svatbě neznal téměř nikoho.

Lidé stojící nejbliž se k němu otočili. „Dane?“ hlesla žena, která

stála vedle něj překvapeně. Byla to Lucka. Navzdory situaci ho zalila vlna úlevy. *Konečně někdo známý!*

„Filip se Simonou jsou mrtví,“ sdělil jí bezbarvým hlasem. Pořád tomu nedokázal uvěřit. Připadalo mu, že mluví o někom jiném. Jako by se ho to netýkalo. Jako by to nebyl jeho bratr s manželkou, kteří leželi na podlaze staré stodoly.

Lucka na něj vytřeštila oči. „Proboha! Kde?“

„V sále. Jsou...“ polkl. „Jsou zamotaní v růžích.“

Lucka vyděšeně pohlédla k zarostlému pokoji. Hlouček kolem nich zalapal po dechu.

„Musíme zavolat policii!“ vykřikla Lucka a sáhla po telefonu.

„Nejde to, už jsem to zkoušela,“ zarazila ji blondýna.

„To není možný. Na policii se přece musíš dovolat vždycky.“ Lucka pohlédla na displej. Něco tam naklikala a dala si telefon k uchu. Chvilí se tvářila soustředěně, pak jí ruka s mobilem klesla podél těla. Nemusela nic říkat, její vyděšený výraz hovořil za vše.

„Třeba je vrah ještě tady,“ nechal se slyšet další svatebčan.

„Všichni tady umřeme!“ vyjekla žena, na niž Dan neviděl, hlasem plným hrůzy. Světla na chodbě zablikala, čímž ještě podtrhla dramatickost jejích slov.

„Nebo bysme ho mohli chytit,“ pokračoval muž neochvějně. Daniel si ho prohlédl. Měl na výšku možná dva metry a postavou taky nebyl žádné tintítko. Dalo se pochopit, proč si myslí, že je to dobrý nápad.

Nikdo nereagoval.

„No co je? To tu chcete sedět a čekat, jestli si přijde i pro vás?“ rozhodil hromotluk rukama. „Zřejmě je to nějaký úchyl. To přece není normální zabalit své oběti do růží.“

„Má pravdu,“ přidala se k Danielově překvapení Lucka. „Nejspíš už je stejně pryč. Viděla jsi někoho?“ obrátila se na svědkyni.

„Ne. Nikdo tam nebyl. Jen... jen ty růže.“

„Takže mi chcete říct, že tady vraždí růže?“ vykřikl nevěřičně hromotluk. Světla na chodbě opět zablikala.

„No... to asi ne,“ sraštila svědkyně obočí.

„Tak co se teda stalo?“ vyzvídala Lucka jemně.

„Já... já nevím. Probudila mě zpráva na telefonu. Když jsem si ji chtěla přečíst, všimla jsem si těch růží vyrůstajících z podlahy. Pak byly najednou všude.“ Polkla. „Napřed jsem myslela, že je to jen noční můra. Růže se přece nehýbou. Pak se mi šlahouny omotaly kolem těla...“ Mluvila překotně a celá se trásla. Vyděšeně pohlédla do pokoje. Náhle se zapotácela. Nejspíš si uvědomila, že u ní někdo musel být, zatímco spala. Dan si všiml, jak se třese. Ani si nechtěl představovat, co právě zažila. Musela být v šoku a pravděpodobně ani necítila bolest. Z ran po celém těle jí vytékala krev. „Myslíte, že... že je Michal...“ Nedořekla. Nikdo si netroufl jí odpovědět.

Dan si promnul kořen nosu. V hlavě mu sepnulo. „Počkej... cos to říkala o té zprávě?“

Svědčce nechápavě zamrkala. Vytáhla telefon zapatlaný krví. „No... počkej, ani jsem si to nepřečetla... Stojí tu... *Jak se ti tančilo na té rudé svatbě?* To nechápu,“ zamračila se na displej. „Přišlo to z neznámého čísla.“ Natočila telefon k Danielovi.

Jeho žaludek udělal kotrmelec. Byla to stejná zpráva, jaká přišla i jemu. Muselo to něco znamenat. Mátožně se vymotal z hloučku a zamířil ke svému pokoji. S bušícím srdcem otevřel dveře. Zkoprněl. Do nosu ho udeřila pronikavá květinová vůně. Jeho pokoj byl celý zarostlý světle růžovými růžemi. „Proboha,“ hlesl. Nedokázal z hlavy vypudit myšlenku na to, že kdyby si nešel pro telefon do stodoly, byl by nejspíš zamotaný v trnitých šlahounech.

„Co se to tu sakra děje?!“ sykl, aniž čekal odpověď.

„Navrhuju rozdělit se a najít buď někoho z personálu nebo vraha,“ vedl si dál svou hromotluk.

Odněkud zazněla tlumená rána. Následoval smích, z něhož Danovi přeběhl po zádech mráz. Rozhlížel se po zdech a stropě a snažil se odhadnout, odkud to přišlo.

Někomu cinknul telefon. Všichni se po sobě vyděšeně podívali. Ozvalo se vyjeknutí. Skrz hlouček se probojovala menší žena. V obličeji byla bledá a beze slova se rozběhla pryč.

„Tak co? Jdete se mnou?“ ozval se opět hromotluk. „Nebo tu chcete čekat na další zprávu?“

„Musíme jít pro policii,“ reagoval brýlatý svatebčan.

„Než dojdeme pro policii, může být pozdě. Rozdělíme se. Někdo půjde pro policii, zbytek se tu porozhlédne.“

Najednou se k nim začali všichni přidávat. Nikomu se nechtělo čekat na podobnou zprávu. Bylo jasné, že kdo ji dostane, skončí v rúžích.

Rychle se rozdělili na menší skupinky. Každá dostala na starost nějakou část statku. Jedna skupina byla pověřena hledáním pomoci ve vesnici. Sehnali cokoliv, co mohlo sloužit jako zbraň. Dan v kuchyni popadl nůž.

„Za hodinu se sejdeme dole u vchodu,“ uzavřel to hromotluk, který se sám jmenoval do role vůdce, a všichni se rozešli.

Dan s Luckou a dalším mužem, který se jim představil jako Tomáš, zamířili ven. Byli jednou ze dvou skupinek, které měly na starosti zahradu.

„Já to tady znám,“ prohlásil náhle Tomáš, zatímco šli po čerstvě posekané trávě. „Když jsem byl malý, jezdili jsme sem s našima na dovolenou. Teda ne přímo sem, ale kousek odsud. Pamatuju si, že na tomhle statku bydlel takový potrhlý dědek. Všichni si z něj dělali srandu.“ Uchechtl se. „Vypadá to tu jinak, přesto tak nějak... povědomě.“

„Počkej. Je možný, že tu pořád někde je?“

„To těžko. Statek přece vyhořel. Navíc ten dědek byl starý už tenkrát.“

Pak už nikdo nepromluvil. Kolem ševelily listy v lehkém vánku. *Byla by to příjemná letní noc, nebýt těch vražd*, pomyslel si Daniel, napínal uši a snažil se v ostatních zvucích rozpoznat pohyb.

Náhle ucítil květinovou vůni. Stejnou, jakou cítil dnes už dvakrát. Sevřelo se mu hrdlo. Všichni tři namířili směrem, odkud vůně vycházela. Po několika metrech došli k obřímu skleníku, slabě zářícímu do noci. Nebo spíš k tomu, co z něj zbylo. Několik tabulí bylo rozbitých, další chyběly úplně. A z nich vyrůstaly...

„Růže,“ zajíkla se Lucka a chytla se Danovy paže. Daniel sebou trhl. Ze všech prasklin ve skleníku vyrůstaly trnité šlahouny, zakončené malými, světle růžovými kvítky.

„Myslíte, že...“ načala Lucka, ale nedořekla.